

mennyttigt selskab, ikke må have en indtægt, der overstiger denne grænse. Reglerne i lov om boligbyggeri siger imidlertid også, at en lejer, der bor i et almennyttigt selskabs lejlighed, uanset indtægt kan flytte til en anden lejlighed i samme selskab. Der ses derfor heller ikke at være nogen grund til, at indtægten skal hindre en lejer i at bytte en lejlighed i et selskab med en lejlighed i et andet.

I forslaget er indsat en bestemmelse om, at udlejerens kan modsætte sig bytning, dersom han kan påvise, at den vil påføre ham helt urimelige byrder. Der er her først og fremmest tænkt på, at den indflyttende lejer påviseligt er en ustabil betaler eller påviseligt udviser en adfærd, som vil være til væsentlig gene for udlejerens eller de øvrige lejeres i ejendommen. Det vil derfor kun være rent undtagelsesvis, at udlejerens kan modsætte sig bytning under henvisning til denne bestemmelse.

Det påhviler kommunalbestyrelsen at træffe afgørelse om, hvorvidt udlejerens afvisning er rimeligt begrundet i sådanne tilfælde, dersom lejeren indbringer sagen for kommunalbestyrelsen. Lejeren må i så fald indbringe sagen skriftligt, og kommunalbestyrelsen må indhente erklæring fra udlejerens og i øvrigt undersøge sagen på behørig vis, forinden den træffer sin afgørelse. Afgørelsen kan indbringes for boligretten.

Hvis den frie bytteret ikke skal gøres illusorisk, må det anses for nødvendigt, at lejeren ikke ved nogen aftale med udlejerens kan fraskrive sig den.

Af hensyn til de særlige forhold omkring to-familieshuse, hvor ejeren selv bebor den ene lejlighed, og hvor der efter gældende lov er fri opsigelsesret, foreslås det, at loven ikke skal gælde disse lejligheder.